

חורף הרימה אותה ומירה שברה כמה גלידים. אך כשהייתה כבר על הארץ הבינה שהקרח לא היה מה שהיא חשבה שהוא. הגלידים נשברו והתחילו להתמוסס בידיה. מירה התאכזבה. "יהלומים צריכים להיות קשים" אמרה "אולי אלה

במאורה של הזאב הלבן.

א.מורגן – ו. קריוורקה

יום אחד הלכה מירה דרך השלגים שביער ועברה במקום בו נראו קבוצות של גלידים על ענפי העצים. חתיכות הקרח נצצו בצורה מיוחדת וגם ערמות השלג שעל האדמה היו נוצצות מאוד. מירה השתוממה.

"הם נראים כמו יהלומים" אמרה. היא לקחה לידה חופן שלג נוצץ אך הפתיתים היו קטנים מדי כדי להחליט האם הם באמת יהלומים או לא. היא נעמדה על קצות אצבעות רגליה כדי להגיע לגלידים שעל הענפים, אך הם היו עדיין גבוהים מדי בשבילה. היא כבר חשבה שלא תוכל אף פעם לגעת בהם, אבל אז עברה החורף לידה. "האוכל לעזור?" שאלה.

"הרימי אותי עד הענפים, חורף. אני רוצה לקחת קצת יהלומי קרח זה."

תמצאי אחת.
"אחפש עכשיו".
"אבוא אתך. אני מנסה למצוא שוב את הזאב הלבן.

הוא הלך למקום סתרים שלו ולא ראיתי אותו
במשך כל היום" אמרה חורף.
הן הלכו ביחד דרך היער. לילה קודם ירד קצת שלג

כלל לא יהלומי קרח."
"אבל כן, אלה יהלומי קרח ממש" אמרה לה חורף
"רק לא מהסוג הטוב ביותר."
"יש סוגים שונים?" שאלה מירה.
"בוודאי. יהלום קרח יכול להיות קשה כמו אבן, אבל
קשה למצוא כזה" אמרה חורף "יהלומי קרח נוצרים
משרף של העץ. כשחם בחוץ השרף הוא כמו נוזל
סמיך. כשמתקרר הוא מתקשה והופך ליהלומי
קרח."
"אז מדוע הוא נמוס?" שאלה מירה.
"בענפים הגבוהים השמש לא נותנת לשרף
להקשיח. יהלומי קרח ממשים יוצאים רק
מהשורשים."
"גם יהלומים של ממש מוצאים במערות" הסכימה
מירה.
"כך מוצאים גם יהלומי קרח" אמרה חורף.
"אינני חושבת שאוכל לחפור היום" אמרה מירה
"האדמה קפואה וקשה."
"לפעמים השורשים דוחפים חתיכות יהלומי קרח
לפני האדמה. אם תחפרי קצת בתוך השלג, אולי

קלים ויללות חלשות שנשמעו קרוב לרגליהן. מירה התכופפה ועזרה לחורף לחפור בשלג. הן מצאו חור, קטן וצר, אך מספיק כדי ששתיהן תוכלנה לזחול פנימה.

עכשיו הן שמעו את הצלילים חזק יותר. הם התערבבו עם צליל מים מטפטפים איפשהו עמוק יותר.

"אני חושבת שמצאנו זאת" לחשה חורף. היא זחלה פנימה ומירה אחריה. המנהרה נעשתה רחבה יותר אחרי שנכנסו, וגם חשוכה פחות עם התקדמותן. אחרי תפנית במעבר תת-קרקעי זה נראה אור

ולכן הן לא יכלו למצוא את עקבות הזאב הלבן. גם מירה לא ראתה מה שרצתה למצוא. למרות שחפרה עמוק בתוך השלג ובמקומות רבים, היא לא מצאה כל יהלומי קרח, וגם לא נראה לה שתוכל למצוא אותו מתישהו.

"זה יותר קשה מאשר חשבת" אמרה לחורף. "זה נכון. גם מקום הסתרים של הזאב הלבן חבוי היטב."

"הוא לא אמר לך אף פעם איפה זה?" שאלה מירה.

"הוא לא מדבר אף פעם, אלא רק כשהוא חולם, וגם אז רק בנהימות."

"הוא מילל לפעמים. מדי פעם אני שומעת אותו בלילה, כשאני במיטה."

"את לא היחידה" אמרה חורף וחייכה.

ואז פתאום היא עצרה ולחשה גם למירה לעצור. הן עמדו לגמרי בשקט והקשיבו.

"את שומעת?" אמרה חורף בהתרגשות.

מירה הקשיבה ואחרי רגע נדמה היה לה שהיא שומעת. זה היה משהו עמום ולא ברור, צלילים

ידידותי ויציב. וכשעברו את התפנית מצאו את עצמן במערה. גובהה היה כשניים או שלושה מטר והרצפה כארבעה מטר רוחב. שורשי עצים ארוכים ומפוטלים נתלו מהתקרה ומהם טפטפו מים לתוך בריכה קטנה למטה. מים בבריכה זרחו באור רך ויציב, אך הדבר המפתיע ביותר היו גבישי קרח בהירים וקשים בתחתית.

"יהלומי קרח!" קראה מירה "סוף-סוף מצאנו אותם."

"זה נכון" אמרה חורף "אבל זה עוד לא הכל. מצאנו גם מקום הסתרים של הזאב הלבן, כי הנה הוא כאן, ליד הבריכה."

אכן, עכשיו מירה ראתה את הזאב הלבן, מכורבל בין שני שורשים עבים. עיניו היו עצומות והוא ישן חזק. מדי פעם רגלו נעה קצת והוא נתן יללה קלה או נהימה עמומה.

"אלה הצלילים ששמענו קודם" אמרה מירה.

"הוא חולם" ענתה חורף "זה בגלל יהלומי קרח."

"יהלומי קרח עוזרים לו לחלום?"

"אם תרצי לחלום חלום של העץ הקסום, זאת

הדרך הטובה ביותר."

"העץ הקסום? האם זה העץ שנשאר אחריכם,

כשאת ואביב וקיץ וסתיו עזבתם את ארץ

בראשית?" שאלה מירה.

"כן, זהו זה. אך גם העצים שצומחים כאן סביב

זוכרים את העץ הקסום. כשהם משרים את עליהם

והשרף בהם מאיט, הם אוהבים לנום. ובחלומם הם

חוזרים לארץ בראשית, כדי להיות שם עם העץ

הקסום. הם שרים שירים מהעבר הרחוק ומתנעים

בדרך הריקוד של העץ הקסום. כעת הזאב הלבן

משתתף בחלום הזה שלהם ולכן הוא בא הנה,

למקום מסתור זה. גם את יכולה לחלום את החלום

הזה אם תרצי, אבל קודם עליך לקחת חתיכת

יהלום קרח כדי להתחבר לעצים אלה."

מירה הושיטה יד לבריכה ולקחה משם חתיכת

קרח.

"עכשיו תטעמי אותו" אמרה חורף.

מירה הביטה על יהלום הקרח שהחזיקה ביד. היה

נראה לה שהוא קשה מדי כדי ללעוס ולבלוע אותו.

היא הביטה על חורף כדי לראות מה לעשות. גם

חורף לקחה חתיכת יהלום קרח, קרצה למירה
ומהר מאוד ליקקה את הקרח. ואז עצמה את עיניה
וחייכה. היא נראתה מרוצה מאוד ולכן גם מירה

החליטה לעצום עיניים והוציאה את לשונה כדי
ללקק את יהלום הקרח שלה.
"זה מתוק!" קראה בהפתעה.
"יהלום קרח בא משרף העצים ואת בוודאי יודעת
שהוא יכול להיות מתוק."
"היה לי כזה על לביבות" נזכרה מירה, ליקקה את

אצבעותיה וחייכה "מי עצים גם הם מתוקים".
"נכון" אמרה חורף "עכשיו עצמי שוב את עיניך,
תקשיבי ותרגישי את שירו של העץ הקסום."
מירה עצמה את עיניה. אחרי זמן מה הודתה שהיא
שומעת דבר מה. זה היה רחוק מאוד והיא לא יכלה
להגדיר איזו צורה של מנגינה הייתה זו. אך למרות
זאת היא הרגישה את הכוח, שהיה ישן וחזק
וממשי.
"זה נשמע רחוק מאוד" היא אמרה לחורף "הייתי
רוצה לשמוע זאת טוב יותר."
"את יכולה" אמרה חורף "אך לשם כך את צריכה
לישון. השיר של העץ הקסום בא אליך רק בחלום
ואז גם מורגש הריקוד שלו."
"אינני יכולה לישון עכשיו" הסבירה מירה "עלי
לחזור הביתה לארוחת ערב."
"לא חשוב איפה את חולמת ומתי ומדוע או איך. רק
קחי אתך חתיכת יהלום קרח ותטעמי אותו כשאת
נשכבת במיטה. אז כשתשני, העץ הקסום יבוא
אליך בחלומותיך.
חורף החליטה להישאר עוד קצת ולחלום את

חלומה מיד. היא טעמה מיהלום הקרח ואז נשכבה על הארץ במערה, עם ראשה על חזהו של הזאב הלבן. מירה חייכה ונפנפה לה לשלום, ואז זחלה שוב החוצה.

באותו הלילה, כשנכנסה למיטה היא עשתה בדיוק כפי שאמרה לה חורף. היא טעמה מיהלום קרח שלה, ואז

כיבתה אור

ועצמה את

עיניה. זמן לא

רב אחרי

שנרדמה היא

שמעה את שירו

של העץ הקסום

וחלמה חלום

של זמן העבר,

כשארץ

בראשית הייתה

הכל שהיה

בכלל.

היא גם חלמה את ריקוד העצים. בחלומה היא עמדה על גבעה קטנה מכוסה דשא. היא שמעה את שיר העץ הקסום סביבה. הוא בא מהדשא ומהאוויר ומהים, והיה אפילו בתוכה. ופתאום היא התחילה לרקוד, תחילה לאט, ידיה וכל הגוף שלה התחילו לנוע. אחר כך נעו גם רגליה והיא ראתה שהיא רוקדת את השיר של העץ הקסום.

היא לא הייתה לבד. מקצה היער באו עצים ורקדו יחד אתה. צפצפות תמירות, עצי תרזה, אורן זקן ועץ אלון גדול ושמן. גם עצים אחרים הצטרפו ורקדו אתה את השיר. תריסר ארזים לבנים עמדו במעגל והביטו על הריקודים.

כשמירה התעוררה למחרת היא זכרה היטב את החלום, אך במשך הזמן החלום התחיל לדעוך.

ואחר הצהריים רק התחושה נשארה. אבל מירה ידעה מה לעשות, ולפני שנכנסה למיטה בערב טעמה שוב מיהלום הקרח שלה. היא חלמה את חלום העץ הקסום מתי שרק רצתה שוב ושוב.